

Jestli získá zlato Zátopek, musím ho mít i já! Boxer Torma vyhrál olympiádu i se zlomeným palcem

11.8.2023 - Patrik Vacek | Česká olympijská

Jeho rodiče pocházeli ze Štúrova, ale kvůli práci se usadili v Budapešti.

Tam začal Torma v deseti letech boxovat u trenéra Zsigmonda Ádlera, který vychoval rovněž jeho velkého soupeře a trojnásobného olympijského vítěze László Pappa. Během 2. světové války svého trenéra, který byl židovského původu, dostal ze sběrného tábora a až do osvobození ho skrýval.

Svůj obrovský talent potvrdil šesti tituly mistra Maďarska v letech 1941–46 a později i deseti tituly mistra Československa. V roce 1946 se totiž s rodiči v rámci poválečné repatriace přestěhoval do Partizánského. Svou novou vlast reprezentoval poprvé na mistrovství Evropy 1947 v irském Dublinu, ve střední váze do 73 kg získal bronzovou medaili.

Na XIV. olympijských hrách 1948 v Londýně však nastoupil v nižší váhové kategorii, ve veltru do 67 kg. Soutěž se konala v plavecké hale, boxerský ring byl zavěšen nad bazénem. Tormovi to však nijak nevadilo. Už před turnajem prohlásil: „Jestli získá zlatou medaili Zátopek, musím vyhrát i já!“

Zátopek uspěl a Torma kráčel za svým cílem neúprosně. Maďar Gustáv Bene z něho měl příliš veliký respekt, Kanadana Clifforda Blackburna poslal dvanáctkrát k zemi, na Tormovu rychlost a obdivuhodnou techniku nestačili ani Španěl Aurelio Diaz ve čtvrtfinále a Ital Alessandro D'Ottavio v semifinále.

V boji o prvenství byl jeho soupeřem Američan Horace Herring. I přes bolestivě zlomenou kůstku u palce levé ruky si v průběhu zápasu udržoval československý boxer přehled a ve třetím kole po sérií háků Herringa knokautoval. Splnil svůj slib – i on vyhrál zlatou olympijskou medaili. Zároveň bylo finále veltru vyhlášeno za nejlepší utkání turnaje a Torma za nejlepšího boxera.

O rok později na evropském šampionátu 1949 v Oslo svůj vysoký kredit potvrdil titulem mistra Evropy ve velterové váze, navíc byl znovu oceněn jako nejtechničtější boxer turnaje. Na XV. olympijských hrách 1952 v Helsinkách musel narychlo shazovat šest kilogramů, aby se ve vyšší váhové kategorii nemusel střetnout se svým přítelem i soupeřem Pappem.

V prvních dvou kolech, v nichž vybodoval Brita Johnny Maloneye a Američana Louise Gagea, se chybějící síly ještě neprojevy, ale ve čtvrtfinále, v souboji s mistrem Evropy a pozdějším olympijským vítězem Zygmuntem Chychlou z Polska byl Torma vyřazen. Bronzová medaile v polotěžké váze do 81 kg z mistrovství Evropy 1955 v Berlíně byla povzbuzením k přípravě na XVI. olympijské hry 1956, které se konaly v australském Melbourne.

Třiatřicetiletý Torma boxoval znovu ve střední váze do 75 kg. Ve čtvrtfinále se střetnul s Ramónem Tapiou z Chile a takhle komentoval jejich zápas: „Biješ, biješ, a potom přijde náhodný úder jako v tom Melbourne od Tapii. Dvě kola jsem vedl na body a v třetím byl po takovém úderu konec. Otevřelo se mi levé obočí, krev zalila oko. Nemilosrdná sekunda.“

Mezi provazy vybojoval Torma celkem 996 utkání, prohrál jich jen sedm – v domácím ringu nebyl poražen ani jednou, i když nastupoval v různých váhových kategoriích. V roce 1957 svou závodní činnost ukončil. Stal se během ní přítelem, rádcem a vzorem mnoha boxerů, vedle

Pappa zejména Jána Zachary. Zároveň začal trénovat své nástupce, nejdříve v pražském Ústředním domě armády a později v Uhelných skladech Praha a v Partizánském. Všem vštěpoval úctu k soupeři, všem opakoval svou boxerskou víru, že „boxer nemá hlavu na mlácení, ale na myšlení“.

Boxerská legenda Július Torma zesnul 23. října 1991 ve věku 69 let.

Článek pochází z publikaci Encyklopedie olympioniků, kde najdete další příběhy úspěšných československých reprezentantů pod pěti kruhy.

<https://www.olympijskytym.cz/article/jestli-ziska-zlato-zatopek-musim-ho-mit-i-ja-boxer-torma-vyhral-olympiadu-i-se-zlomenym-palcem>